

РУЖИЦА КАТО СЛУГЫНЯ.

Идушата Събота, която е за Ружичиното отхождение опредѣлена была, бълъ е за сичкытѣ въ къщи твърдѣ жалостепъ день. На Ружица е неописано тежко было, да остави тѣя добри хора, които сж почтено съ неж мислили, и която е при тѣхъ твърдѣ спокойно живѣла,—а въ неприятелскый дворъ, на който тя безъ страхъ нито да помисли не е могла, да отиде. Знаела е тя какъ въ служба иде, въ която я чакатъ много мъжы; нъ съ Божжта помощъ, и изъ любовь къмъ баща си, стѣпи свободно на свой пѣтъ. Честный Радивой и добрата му господжа, испроводиха Ружица до край гората, и съ съззы на очытѣ опростеха ся; а Агница, съ неж отиде въ Кленоградъ.

Когато стигнаха, капуджіята гы прие любезно и рече: »То е твърдѣ добрѣ когато ты речъ държишь, седнете да вы първо добрѣ нахрана.« Ружица бѣше донесла на дѣцата, черешн, лешници, и др. на което ся много зарадваха. Сичкытѣ бѣха задоволны.

Послѣ обѣда опрости ся Агница горко плакающа съ Ружица. »Но! но! рече капуджіницата; не плачи тѣй! Ты когато искашь можешъ при насъ да додишь, а още ако ми донесешъ гѣбы, ще ти плата и пѣтътъ. Агница обѣща какъ ще да дохожда, и съ съззы на очытѣ си отиде.

Мѣжду тѣя имала е. Ружица твърдѣ тежка